

NOCOJ

JOŽA ŠELIGO

Nocoj je velika noč.
Topli vetrovi gredo,
mimo škarp in plotov pojo.
Nocoj je velika noč.

Zamajal se je zvon.
Veter se je naslonil nanj;
od pomladnih pričakovanj
zapel je zvon.

Nocoj je velika noč.
Mimo križa je šla,
v jutru je pot vsa bela bila,
namesto križa na klancu
grm cvetoč.
Nocoj, nocoj je velika noč.

SMRT JURIJA MOŽINE

IVO BRNČIČ

NI se zavedal, koliko časa je preteklo, ko so ga zbudili rahli udarci po durih. Dvignil je glavo in prisluhnil kakor bi se predramil iz težke hipnotične oмотice. Glava ga je bolela, šumelo mu je v ušesih in razločno je slišal, kako mu v sencih nabija kri. Desno oko je tonilo v oteklini, ki mu je prizadevala topo, stalno bolečino.

Trkanje se je ponovilo. Šinil je pokoncu. Z brezumnimi očmi je gledal okoli sebe. »Kdo je?« je viknil polglasno.

»Jure, Jure,« je slišal šepetati materin glas tik ob ključavnici. Oddahnil se je. Stopil je k vratom, pritisnil na kljuko. Zaprto.

»Kje je ... on?« je vprašal razburjeno.

»Odšel je.«

»Odpril.«

»Ne morem. Ključ je odnesel s seboj. — Ali hočeš kaj? Skozi okno bi ti dala ... Bi že kako ...«

Preslišal je vprašanje. »Kam je šel?« je dejal.

»V šolo. Da te bo naznanil, je rekel.«

»Kaj? Kaj bo?«

»Da te bo naznanil ...«

Zdrznil se je in dih mu je zastal. »Zakaj?« je kriknil.

»Ne vem. Skušala sem ga pregovoriti, pa me je nagnal ... Ves divji je. Da gre rajši sam povedat, pravi, kakor da bi zvedeli s policije.« Vzdihnila je. »Ta je čisto njegova«, je pristavila.

Roka mu je kakor ohromela padla s kljuke; stal je s povešeno glavo in buljil v tla. »To, to ...« je pomislil, »to je konec.« Zdaj ni več nobenega povratka. Izključili ga bodo. In očim, ta bo v šoli izvedel za izostanke, za slabe ocene, za ves propad zadnjega časa — in ko se